

UOHSP0003V4M

62 Ca 39/2007-195

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 602 00 Brno	
Došlo:	10-02-2009
Číslo: <i>0018-1024/09</i>	vyřizuje: <i>OSR</i>
Přílohy:	<i>Jana Malájková</i>

OSOBNĚ

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Telefónica O2 Czech Republic, a.s.**, se sídlem v Praze 4, Michle, Za Brumlovkou 266/2, IČ: 60193336, zastoupeným JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., advokátem AK Kocián, Šolc, Balašík, se sídlem v Praze 1, Jungmannova 24, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Vodafone Czech Republic a.s., se sídlem v Praze 10, Vinohradská 167, IČ: 25788001, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15.9.2004 č.j. R 36,37/2003,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15.9.2004 č.j. R 36,37/2003 a rozhodnutí Úřadu ze dne 27.10.2003 č.j. S 164/03-6151/03-ORP **se zrušují** a věc se žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení o žalobě a jeho kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29.7.2005 č.j. 31 Ca 103/2004-190 částku ve výši 18.500,- Kč k rukám JUDr. Pavla Dejla, LL.M., Ph.D., advokáta AK Kocián, Šolc, Balašík, se sídlem v Praze 1, Jungmannova 24, do 15 –ti dnů od právní moci rozsudku.

- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29.7.2005 č.j. 31 Ca 103/2004-190.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.9.2004 č.j. R 36,37/2003, kterým bylo předchozí rozhodnutí žalovaného vydané v prvním stupni správního řízení ze dne 27.10.2003 č.j. S 164/03-6151/03-ORP ve výrocích I. a III. změněno a ve výroku II. potvrzeno.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4.10.2004 č.j. 31 Ca 103/2004-162 bylo o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě výrokem I. rozhodnuto tak, že žalobě ze dne 21.9.2004 se přiznává odkladný účinek, a to pokud jde o výrok II. rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15.9.2004 č.j. R 36,37/2003, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 22.000.000,- Kč a výrokem II. byl ve zbytku návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29.7.2005 č.j. 31 Ca 103/2004-190 bylo rozhodnuto tak, že rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15.9.2004 č.j. R 36,37/2003, je nicotné (výrok I.), rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27.10.2003 č.j. S 164/03-6151/03-ORP, je nicotné (výrok II.) a žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4.150,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet právního zástupce žalobce (výrok III.). Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, že soud dospěl k závěru, že k posuzování souladu dohod obsažených ve Smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí ze dne 22.3.2001, vč. dílčích příloh uzavřené mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení dle § 38 a násl. telekomunikačního zákona, s požadavky ochrany hospodářské soutěže je povolán výlučně Český telekomunikační úřad, nikoli orgán jinak obecně příslušný - žalovaný. Současně uzavřel, že obě správní rozhodnutí jsou navíc nezákonná, neboť jsou v rozporu s principem retroaktivity.

O kasační stížnosti žalovaného rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4.7.2007 č.j. 4 As 29/2006-286 tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29.7.2005 č.j. 31 Ca 103/2004-190 se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že oprávnění žalovaného posoudit soulad smlouvy o propojení sítí uzavřené dle § 38 a násl. telekomunikačního zákona s požadavky ochrany hospodářské soutěže, vyplývá z právních předpisů účinných v době jeho rozhodování.

Písemným podáním doručeným soudu dne 11.2.2008 žalovaný navrhl, aby soud usnesení o přiznání odkladného účinku s odkazem na ustanovení § 73 odst. 4 zákona

č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „SŘS“) zrušil, neboť privatizační proces na straně žalobce již není relevantní při hodnocení, zda i nadále výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenají pro žalobce nenahraditelnou újmu.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 16.6.2009 č.j. 62 Ca 39/2007-171 bylo rozhodnuto o procesním nástupnictví na straně žalobce, k němuž došlo v průběhu řízení o kasační stížnosti žalovaného.

I. Shrnutí podstaty věci

Žalovaný v prvním stupni správního řízení rozhodnutím ze dne 27.10.2003 č.j. S 164/03-6151/03-ORP rozhodl ve výroku 1. tak, že účastníci řízení, osoba zúčastněná na řízení a žalobce tím, že ve Smlouvě o propojení ze dne 22.3.2001 uzavřeli v čl. 3.1 a na něj navazující Příloze A, včetně jejích dílčích příloh, dohodu, dle níž si dohodli realizaci propojení sítí výhradně v propojovacích bodech prostřednictvím propojovacích spojů, kdy propojovací body jsou popsány v Příloze A, v čl. 6.6 dohodu, dle níž si účastníci dohody budou po dobu neexistence přímého propojení mezi jejich sítěmi nebo v případě nedostatečné kapacity propojení poskytovat služby tranzitem, prostřednictvím sítě třetí strany, kdy tento provoz se bude řídit Smlouvou o propojení a podmínkami sjednanými každou smluvní stranou s třetí stranou, v čl. 8.1 a na něj navazující Příloze C, včetně jejích dílčích příloh dohodu, dle níž bude každá smluvní strana účtovat za služby poskytnuté druhé straně ceny za propojení uvedené v Příloze C, porušili v době od uzavření Smlouvy o propojení do 30.6.2001 ustanovení § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže v platném znění a od 1.7.2001 ustanovení § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, uzavřením zakázaných dohod o nepřímém určení obchodních podmínek, které vedou k narušení hospodářské soutěže na trhu provozování veřejných telekomunikačních sítí. Výrokem 2. za uzavření zakázaných dohod specifikovaných ve výrokové části 1. tohoto rozhodnutí uložil žalovaný v souladu s § 22 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, osobě zúčastněné na řízení pokutu ve výši: 5.500.000,- Kč a žalobci pokutu ve výši: 22.000.000,- Kč s tím, že uložené pokuty jsou splatné do 15-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na blíže specifikovaný účet České národní banky v Brně. Výrokem 3. v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, žalovaný osobě zúčastněné na řízení a žalobci zakázal plnění zakázaných dohod specifikovaných ve výrokové části 1. tohoto rozhodnutí a současně žalovaný uložil účastníkům správního řízení následující opatření k nápravě: do 3 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí učinit taková opatření, aby účastníci řízení nebyli omezováni v právu směřovat v závislosti na vlastním svobodném uvážení provoz do sítě druhé smluvní strany prostřednictvím jiné telekomunikační sítě, včetně možnosti stanovení ceny za takové propojení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí

žalovaný uvedl, že správní delikt zjištěný v tomto řízení časově spadal do doby, na kterou se vztahoval zákon č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (doba od 22.3.2001 do 30.6.2001), tak v současné době platný zákon č. 143/2001 Sb. Za podstatné žalovaný považoval, že jednání účastníků řízení je protisoutěžním jednáním a tedy porušením zákona dle obou citovaných právních norem, na této skutečnosti se vydáním nového zákona účinného od 1.7.2001 nic nezměnilo. Z uvedeného důvodu žalovaný ve výroku rozhodnutí deklaroval v období od 22.3.2001 do 30.6.2001 porušení v té době účinného zákona č. 63/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Pokud jde o uložení pokuty, žalovaný aplikoval zákon účinný v době rozhodování, tj. zákon č. 143/2001 Sb.

O rozkladu žalobce rozhodl žalovaný ve druhém stupni správního řízení rozhodnutím ze dne 15.9.2004 č.j. R 36,37/2003 tak, že rozhodnutí žalovaného vydané v prvním stupni správního řízení výrokem I. v bodě 1. výroku změnil takto: účastníci řízení, žalobce a osoba zúčastněná na řízení tím, že ve Smlouvě o propojení ze dne 22.3.2001 uzavřeli a následně plnili v čl. 3.1 a na něj navazující Příloze A, včetně jejích dílčích příloh, dohodu, dle níž si dohodli realizaci propojení sítí výhradně v propojovacích bodech prostřednictvím propojovacích spojů, kdy propojovací body jsou popsány v Příloze A, v čl. 6.6 dohodu, dle níž si účastníci dohody budou po dobu neexistence přímého propojení mezi jejich sítěmi nebo v případě nedostatečné kapacity propojení, poskytovat služby tranzitem, prostřednictvím sítě třetí strany, kdy tento provoz se bude řídit Smlouvou o propojení a podmínkami sjednanými každou smluvní stranou s třetí stranou, v čl. 8.1 a na něj navazující Příloze C, včetně jejích dílčích příloh dohodu, dle níž bude každá smluvní strana účtovat za služby poskytnuté druhé smluvní straně ceny za propojení uvedené v Příloze C, porušili v době od 22.3.2001 do 30.6.2001 ustanovení § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže ve znění pozdějších předpisů, a od 1.7.2001 do současnosti ustanovení § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů, uzavřením a následným plněním zakázaných dohod o nepřímém určení obchodních podmínek, které vedou k narušení hospodářské soutěže na trhu provozování veřejných telekomunikačních sítí. Dále výrokem II. v bodě 2. výroku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Výrokem III. v bodě 3. výroku prvostupňové rozhodnutí změnil takto: V souladu s ustanovením § 7 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, žalovaný žalobci a osobě zúčastněné na řízení, zakázal plnění zakázaných dohod specifikovaných ve výrokové části I. tohoto rozhodnutí. V odůvodnění druhostupňového rozhodnutí žalovaný k námitce žalobce ohledně rozporu prvostupňového rozhodnutí se zákazem retroaktivity uvedl, že k protiprávnímu, respektive protisoutěžnímu jednání zjištěnému ve správním řízení č.j. S 164/03 došlo uzavřením a následným plněním Smlouvy o propojení ze dne 22.3.2001 jak za účinnosti zákona č. 63/1991 Sb., tak za účinnosti současného zákona č. 143/2001 Sb. Jedná se přitom věcně o tentýž pokračující správní delikt. Žalovaný uvedl, že proto v postupu prvostupňového orgánu neshledal pochybení. Současně poukázal na skutečnost, že porušení dříve platného zákona sankcí postiženo není.

Vzhledem k této námitce změnil 1. výrokovou část prvostupňového rozhodnutí tak, že nejen samotný akt uzavření, ale i následné plnění Smlouvy o propojení podléhá zákazu dohod dle § 3 odst. 1 zákona, jak ostatně vyplývá ze smyslu a účelu vedeného správního řízení, stejně jako z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť právě faktické plnění zakázaných dohod způsobuje negativní dopady na hospodářskou soutěž a vede k deformaci konkurenčního prostředí. Z odůvodnění potvrzujícího výroku II. rozhodnutí vyplývá závěr žalovaného, že podmínky pro uložení pokuty byly splněny, neboť ve správním řízení bylo prokázáno, že účastníci řízení uzavřeli a následně plnili zakázané dohody o nepřímém určení obchodních podmínek. Měnicí výrok III. rozhodnutí odůvodnil žalovaný tak, že nad rámec námitek účastníků řízení o uloženém opatření k nápravě, a to nejen z důvodů značné neurčitosti a s tím spojené problematiky vykonatelnosti, ale rovněž s ohledem na skutečnost, že není nadán pravomocí uložit účastníkům řízení kontraktační povinnost, jednání specifikované ve výroku I. rozhodnutí v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže do budoucna toliko zakázal.

II. Shrnutí žalobních tvrzení

Žalobce nesouhlasí s druhostupňovým ani s prvostupňovým rozhodnutím žalovaného, domáhá se jejich zrušení, neboť je přesvědčen, že byl zkrácen na svých právech v důsledku nezákonného postupu žalovaného v předmětném správním řízení a současně v důsledku následně vydaných nezákonných, resp. nicotných správních rozhodnutí. Žalobce spatřuje nezákonnost, resp. nicotnost v následujících skutečnostech: A) nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí spočívající v tom, že jak druhostupňové, tak i prvostupňové rozhodnutí žalovaného nevyhovují zákonným požadavkům kladeným na správní rozhodnutí ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu, když zejména neobsahují dostatečné odůvodnění, v čem je v daném případě shledáno naplnění veškerých znaků skutkové podstaty jednání zakázaného podle zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (dále jen „ZOHS 1991“), resp. zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „ZOHS 2001“), a když se žalovaný v řadě případů vůbec nevypořádal s námitkami žalobce, resp. se s nimi vypořádal nedostatečně bez srozumitelného odůvodnění. B) neúplné zjištění skutkového stavu věci a nesprávné právní posouzení, spočívající v tom, že žalovaný založil napadená rozhodnutí na chybné aplikaci anebo interpretaci příslušných ustanovení ZOHS 1991, resp. ZOHS 2001, zejména tím, že aplikoval ZOHS 2001 retroaktivně, vydal napadená rozhodnutí bez příslušné pravomoci, porušil překážku věci pravomocně rozhodnuté a zásadu presumpce správnosti správního aktu, jednal v rozporu s principem ochrany oprávněných očekávání a uložil pokutu zcela nezákonným způsobem. C) závažné procesní vady předmětného správního řízení, které měly za následek vydání nezákonných rozhodnutí, přičemž tyto vady lze spatřovat zejména v uskutečnění důležitých procesních úkonů bez přizvání žalobce a neprovedení žalobcem navrhovaných klíčových důkazů. Závěrem žalobce navrhl, aby soud druhostupňové i prvostupňové

rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, aby žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

V reakci na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalovaného bylo pak úmyslem žalobce v rámci jeho písemného vyjádření ve věci ze dne 25.6.2009 zdůraznit závěry vyplývající ze zrušeného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29.7.2005 č.j. 31 Ca 103/2004-190, kdy v závěru odůvodnění tohoto rozsudku byl vysloven závěr, že přezkoumávaná rozhodnutí žalovaného jsou nesrozumitelná a tudíž nepřezkoumatelná. Žalobce vyslovil přesvědčení, že soud by měl v souladu se svými vlastními závěry obsaženými v tomto rozsudku zrušit přezkoumávaná rozhodnutí žalovaného pro jejich nezákonnost, a to mj. z důvodů nepřezkoumatelnosti obou rozhodnutí. V této souvislosti žalobce poukázal na princip předvídatelnosti soudního rozhodování a ústavní právo na rovné (stejně) rozhodování ve stejných nebo obdobných věcech, podle kterého mohou účastníci řízení legitimně očekávat, že soudy, resp. orgány veřejné moci obecně, budou ve srovnatelných věcech rozhodovat srovnatelně, resp. ve stejných věcech stejně. Žalobce uvedl, že tento postulát lze dovést nejen z čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 1 Listiny základních práv a svobod, ale je také všeobecně přijímán a citován v judikatuře vyšších soudů a Ústavního soudu ČR. Uvedl, že například Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 27.10.2005 ve věci č.j. 3 As 50/2004 konstatoval, že: *„Jedním z principů právního státu ... je i princip jednotnosti a předvídatelnosti rozhodování orgánů veřejné moci. Tyto principy v podstatě znamenají, že účastníci právních vztahů mohou legitimně očekávat, že orgány veřejné moci budou ve skutkové a právně srovnatelných věcech rozhodovat - ve svém celkovém vyznění - stejně. ... Naopak postoj orgánu veřejné moci, který se vyznačuje zásadní odlišností přístupu k projednávaným věcem, svojí podstatou identickým, těmto základním principům právního státu hrubě odporuje.“* Žalobce uzavřel, že pokud se kasační soud proti závěrům týkajícím se nesrozumitelnosti vedoucí k nepřezkoumatelnosti a tudíž k nezákonnosti napadených rozhodnutí žalovaného v žádném směru nevyslovil, musí nyní soud právě s ohledem na zásadu předvídatelnosti rozhodování a právo na stejné rozhodování ve stejných věcech na těchto svých jednou již vyslovených závěrech setrvat.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě zejména zdůraznil, že předmětem sankčního řízení č.j. S 164/03 vedeného dle ustanovení § 3 odst. 1 ZOHS bylo posouzení, zda dohody obsažené v jednotlivých člancích Smlouvy o propojení narušují hospodářskou soutěž; přičemž má za prokázané, že dohody obsažené ve Smlouvě o propojení v čl. 3.1 a na něj navazující Příloze A, včetně jejích dílčích příloh, čl. 6.6 a čl. 8.1 a na něj navazující Příloze C, včetně jejích dílčích příloh, představují horizontální dohody narušující soutěž ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 ZOHS. K pokutě uložené žalobci uvedl, že tato byla ukládána za porušení

výlučně ZOHS 2001, který je účinný od 1.7.2001. Závěrem žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění prostupňového a druhostupňového rozhodnutí, jakož i na obsah správního spisu S 164/03, námitky žalobce označil za oprávněné a navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti pak žalovaný v písemném podání ze dne 11.2.2008 navrhl, aby soud usnesení o přiznání odkladného účinku s odkazem na ustanovení § 73 odst. 4 soudního řádu správního zrušil, neboť žalobcem zmiňované zpochybnění privatizačního procesu jako důvodu pro uznání odkladného účinku ve vztahu k výkonu rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o uložení pokuty, již není, jakož i listinné důkazy tehdy předložené, relevantní při hodnocení, zda i nadále výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenají pro žalobce nenahraditelnou újmu. Dále pak uvedl, že pokuta byla žalobci uložena při samé spodní hranici zákonného rozpětí, kdy představuje cca 0,08% z čistého obrátu žalobce dosaženého za poslední ukončený kalendářní rok před vydáním prvostupňového rozhodnutí.

IV. Správní spis, podstatné skutečnosti

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil zejména následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti.

Dne 28.8.2003 zahájil žalovaný z vlastního podnětu správní řízení č.j. S 164/03 ve věci narušení § 3 odst. 1 ZOHS 2001.

Z obsahu oznámení o zahájení správního řízení ze dne 26.8.2003 (č.l. 1 až 4 správního spisu) je zřejmé, že porušení zákona spatřoval žalovaný v tom, že žalobce a osoba zúčastněná na řízení uzavřeli dne 22.3.2001 Smlouvu o propojení, která obsahuje v čl. 3.1 a na něj navazující Příloze A, včetně jejích dílčích příloh ustanovení, dle kterých si účastníci řízení dohodli realizaci propojení sítí výhradně v propojovacích bodech prostřednictvím propojovacích spojů, kdy propojovací body jsou popsány v Příloze A Smlouvy a propojení, v čl. 6.6 ustanovení, dle kterého si účastníci dohody budou po dobu neexistence přímého propojení mezi jejich sítěmi nebo v případě nedostatečné kapacity propojení poskytovat služby tranzitem, prostřednictvím sítě třetí strany, kdy tento provoz se bude řídit Smlouvou o propojení a podmínkami sjednanými každou smluvní stranou s třetí stranou, a v čl. 8.1 a na něj navazující Příloze C, včetně jejích dílčích příloh ustanovení, dle kterých bude za služby poskytnuté druhé smluvní straně dle této Smlouvy o propojení každá smluvní strana účtovat ceny za propojení uvedené v Příloze C Smlouvy o propojení, čímž žalovaný vymezil předmět správního řízení.

Totožně byl předmět správního řízení žalovaným vymezen a projednáván při ústním jednání s účastníky správního řízení, tj. správní delikt žalobce a osoby

zúčastněné na řízení spočívající v uzavření Smlouvy o propojení dne 22.3.2001, o čemž svědčí zejména protokol o ústním jednání s žalobcem ze dne 5.9.2003 (č.l. 77 až 81 správního spisu) a protokol o ústním jednání s osobou zúčastněnou na řízení ze dne 8.9.2003 (č.l. 90 až 94 správního spisu).

Dne 27.10.2003 žalovaný v prvním stupni správního řízení vydává rozhodnutí S 164/03-6151/03-ORP (č.l. 637 až 659 správního spisu), které bylo napadeno samostatnými rozklady obou účastníků správního řízení. Z obsahu rozkladu podaného žalobcem vyplývá, že jeho v pořadí první námitkou je rozpor se zákazem retroaktivity (č.l. 660 až 683 správního spisu).

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2004 č.j. Komp 1/2004-70 bylo o žalobě žalobce na určení pravomoci mezi ústředními správními úřady podle § 97 odst. 1 písm. c) SŘS bylo rozhodnuto tak, že žaloba se odmítá (výrok I.) s tím, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Své rozhodnutí odůvodnil Nejvyšší správní soud tím, že z kompetenčního zákona vyplývá, že ústředním orgánem státní správy jsou ministerstva a dále některé jiné správní úřady výslovně zákonem vypočtené, mezi nimiž však Český telekomunikační úřad není. Kompetenční žalobu proto jako nepřipustnou odmítl ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního ve spojení s § 99 písm. a) soudního řádu správního (č.l. 1055 až 1058 správního spisu).

Vzhledem k podaným rozkladům vydává žalovaný ve druhém stupni správního řízení dne 15.9.2004 rozhodnutí č.j. R 36,37/2003 (č.l. 1091 až 1101 správního spisu).

V. Vypořádání žalobních námitek

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „SŘS“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 SŘS), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 SŘS).

Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 SŘS), rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 SŘS), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V.1 Námitka nedostatku pravomoci žalovaného

K námitce žalobce spočívající v tom, že žalovaný nebyl oprávněn rozhodovat o platnosti Smlouvy o propojení, a to ani v části týkající se závazku k přednostnímu využívání přímého propojení, ani v části týkající se ceny za propojení, si soud

dovoluje odkázat na závěry a právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým je vázán (§ 110 odst. 3 SŘS). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného nelze považovat za nicotné, neboť porovnáním tehdy platné úpravy regulačních předpisů a soutěžních předpisů nevyplývá, že by zákon svěřil oprávnění posuzovat soulad chování jednotlivých účastníků telekomunikačního trhu s principy hospodářské soutěže výlučně ČTÚ, či že by působnost žalovaného ve vztahu k posuzovanému jednání byla v době jeho rozhodování vyloučena. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že již dříve rozhodoval v téměř identické věci, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2007 č.j. 7 As 50/2006-262 (viz www.nssoud.cz), z něhož mj. vyplývá: „*Úřad pro ochranu hospodářské soutěže byl v důsledku své obecné působnosti oprávněn posoudit soulad smlouvy o propojení sítí, uzavřené dle § 38 a násl. telekomunikačního zákona, s požadavky ochrany hospodářské soutěže, neboť předmětné oprávnění vyplývá z právních předpisů účinných v době jeho rozhodování.*“ S přihlédnutím k vázanosti soudu právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho zrušovacím rozsudku, který jasně vyložil a zdůvodnil, nebyla tato žalobní námitka žalobce shledána důvodnou.

V.2 Námitka rozporu se zákazem retroaktivity

Jiná je však situace v případě další žalobní námitky, neboť k základním principům vymezujícím kategorii právního státu patří princip ochrany důvěry právních subjektů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti právních norem.

Vzhledem k faktu, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů, lze v této souvislosti zmínit nálezy č. 63/1997 Sb., Ústavního soudu ČR ze dne 4.2.1997 : „*Zákaz retroaktivity právních norem pro oblast práva trestního je výslovně upraven v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, jeho působení pro další odvětví práva je nutno dovodit z čl. 1 Ústavy. Problematiky zákazu zpětné účinnosti se ve své judikatuře dotkl Ústavní soud České a Slovenské Federativní Republiky v nálezu sp. zn. Pl. ÚS (Sbírka usnesení a nálezů ÚS, 1992, č. 16) i Ústavní soud České republiky, a to v nálezu sp. zn. IV. ÚS 215/94 (Sbírka nálezů a usnesení ÚS, 3, 227n). V prvním z uvedených nálezů Ústavní soud České a Slovenské Federativní Republiky konstatoval, že principy právního státu vyžadují u každého možného případu retroaktivity jeho výslovné vyjádření v ústavě nebo v zákoně s cílem vyloučit možnost retroaktivní interpretace zákona a zároveň vyžadují v zákoně vyřešit s retroaktivitou spjaté důsledky tak, aby nabytá práva byla řádně chráněna. Nepřípustnost retroaktivity, resp. retroaktivního výkladu zdůraznil v druhém z uvedených rozhodnutí i Ústavní soud České republiky: „Ke znakům právního státu neoddělitelně patří princip právní jistoty a ochrany důvěry občana v právo. Tento postup zahrnuje zákaz retroaktivity právních norem, resp. jejich retroaktivního výkladu.““*

Správní řízení č.j. S 164/03 ve věci narušení § 3 odst. 1 ZOHS 2001 (ZOHS 2001 nabyt účinnosti dne 1.7.2001) žalovaný zahájil z vlastního podnětu dne 28.8.2003, a to na základě výsledků předchozího správního řízení č.j. S 20/02, jehož předmět měl určovací charakter. Z obsahu oznámení o zahájení správního řízení ze dne 26.8.2003, z protokolu o ústním jednání s žalobcem ze dne 5.9.2003, z protokolu o ústním jednání s osobou zúčastněnou na řízení ze dne 8.9.2003, stejně jako z výroku I. prvostupňového rozhodnutí žalovaného vyplývá, že předmětem tohoto správního řízení se stalo protisoutěžní jednání žalobce a osoby zúčastněné na řízení spočívající v uzavření zakázaných dohod o nepřímém určení obchodních podmínek, které vedly k narušení hospodářské soutěže na trhu provozování veřejných telekomunikačních sítí, a to ve Smlouvě o propojení ze dne 22.3.2001. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí pak žalovaný uložil za uzavření zakázaných dohod specifikovaných ve výroku I. žalobci a osobě zúčastněné na řízení podle § 22 odst. 2 ZOHS 2001 pokuty. Dle žalovaným vymezeného předmětu správního řízení a výroků I. a II. prvostupňového rozhodnutí žalovaného a jejich odůvodnění se jednalo o správní delikt spočívající v uzavření zakázaných dohod v rámci Smlouvy o propojení ze dne 22.3.2001, za který žalovaný uložil oběma účastníkům zakázaných dohod správní trest. Tím, že žalobce a osoba zúčastněná na řízení zakázané dohody uzavřeli v rámci Smlouvy o propojení sítí dne 22.3.2001, nemohlo dojít z důvodu zákazu retroaktivity k porušení ZOHS 2001, přičemž pro porušení ZOHS 1991 nebylo předmětné správní řízení mající sankční charakter ani zahájeno, ani vedeno. Jinými slovy, jestliže tedy v dané věci posuzovaný právní úkon (jehož součástí se staly zakázané dohody) byl uzavřen dne 22.3.2001, tj. za účinnosti ZOHS 1991, nelze aplikovat, navíc v případě právního úkonu majícího jednorázový charakter - „uzavření“ a s ním související správní delikt trestat, podle ZOHS 2001 (nabyt účinnosti až 1.7.2001). Jedním ze základních principů právního státu (čl. 1 Ústavy) je pravidlo, že právní předpis nepůsobí zpětně (tzn. zákaz retroaktivity), z něhož plyne nutnost každý ústavně možný případ retroaktivity zakotvit *expressis verbis* v zákoně (srov. též náleží Ústavního soudu ČSFR sp. zn. Pl. ÚS 78/92). Následně pak byl druhostupňovým rozhodnutím žalovaného změněn výrok I. prvostupňového rozhodnutí žalovaného a jeho odůvodnění tak, že deliktní jednání žalobce a osoby zúčastněné na řízení bylo rozšířeno „o následné plnění“ (tzn. nejen uzavření), ovšem pokuty uložené žalobci a osobě zúčastněné na řízení byly výrokem II. druhostupňového rozhodnutí žalovaného potvrzeny pouze „za uzavření“ zakázaných dohod. Tímto postupem žalovaný v průběhu správního řízení nejenže rozšířil jím vymezený předmět správního řízení, ale založil i vnitřní rozpor mezi výroky I. a II. vydaných správních rozhodnutí a jejich odůvodněním, neboť deliktní jednání žalobce a osoby zúčastněné na řízení žalovaný shledal v „uzavření a následném plnění zakázaných dohod“, přičemž sankci uložil toliko za „uzavření zakázaných dohod“. Za tohoto stavu věci nezbyvá než uzavřít, že rozhodnutí žalovaného jsou navíc nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Jedním ze základních atributů právního státu je důvěra jednotlivce v rozhodovací činnost orgánů moci zákonodárné, výkonné či soudní. Snaha o nastolení stavu, kdy subjekt může důvěřovat v akty státu a v jejich věcnou správnost, je

základním předpokladem uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu. Lze tedy uzavřít, že postup žalovaného je v rozporu s principem zákazu retroaktivity právních norem a jím vydaná rozhodnutí v projednávané věci jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

S ohledem na shora uvedené posouzení předmětné záležitosti se již soud nezabýval dalšími žalobními námitkami vznesenými žalobcem, neboť jejich posouzení by na rozhodnutí soudu v této věci stejně neměly žádný vliv.

VI. Závěr

S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem soud uzavírá, že žalovaný ve správním řízení, jež předcházelo vydání napadených rozhodnutí, porušil základní ústavní principy českého právního řádu, a to princip důvěry právních subjektů v právo a princip zákazu zpětné účinnosti právních norem a základní pravidla správního řízení, zejména princip právní jistoty a princip oprávněných (legitímních) očekávání, které jsou pevně svázané s principy právního státu. Soudu tedy nezbylo, než rozhodnutí žalovaného vydané ve druhém i prvním stupni správního řízení pro vady řízení v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) a c) SŘS bez nařízení jednání zrušit, a to pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Soud proto postupoval v souladu s ustanovení § 78 odst. 1 SŘS ve spojení s ustanovením § 78 odst. 3 a 4 SŘS věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 SŘS).

Pro úplnost pak soud ještě dodává, že návrh žalovaného na zrušení odkladného účinku žalobě se stal s ohledem na rozhodnutí ve věci samé bezpředmětným

VII. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1, věta první, SŘS, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, ve spojení s ustanovením § 110 odst. 2, věta první, SŘS, podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Náklady řízení ve věci úspěšného žalobce v původním řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč, z mimosmluvní odměny právního zástupce žalobce ve výši 1.000,- Kč za jeden úkon právní služby v souladu s ustanovením § 7 bod 5. a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif – dále jen „AT“), a to za

tyto úkony právní služby: 1. převzetí a příprava zastoupení ze dne 20.9.2004, 2. písemné podání soudu ze dne 21.9.2004, ze 2 náhrad hotových výdajů po 75,- Kč v souladu s ustanovením § 13 odst. 1,3 AT, dále z 19 % DPH ve výši 408,50 Kč v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 SŘS, tj. za původní řízení před soudem se jedná o částku ve výši 5.558,50 Kč. Náklady řízení žalobce o kasační stížnosti sestávají z mimosmluvní odměny právního zástupce žalobce ve výši 1.000,- Kč za jeden úkon právní služby v souladu s ustanovením § 7 bod 5. a § 9 odst. 3 písm. f) AT, a to za tyto úkony právní služby: 1. písemné podání soudu ze dne 6.12.2005, 2. písemné podání soudu ze dne 10.10.2006, 3. písemné podání soudu ze dne 16.2.2007, dále ze 1 náhrady hotových výdajů po 75,- Kč a ze 2 náhrad hotových výdajů po 300,- Kč v souladu s ustanovením § 13 odst. 1,3 AT ve znění účinném do 31.8.2006 a od 1.9.2006, dále z 19 % DPH ve výši 698,25 Kč v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 SŘS, tj. za řízení o kasační stížnosti se jedná o částku ve výši 4.373,25 Kč. Náklady řízení žalobce z nového řízení o žalobě sestávají z mimosmluvní odměny právního zástupce žalobce ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon právní služby v souladu s ustanovením § 7 bod 5. a § 9 odst. 3 písm. f) AT ve znění účinném od 1.9.2006, a to za tyto úkony právní služby: 1. písemné podání soudu ze dne 23.10.2007, 2. písemné podání soudu ze dne 12.6.2008 a písemné podání soudu ze dne 25.6.2009, ze 3 náhrad hotových výdajů po 300,- Kč v souladu s ustanovením § 13 odst. 1,3 AT ve znění účinném od 1.9.2006, dále z 19 % DPH ve výši 1.368,- Kč v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 SŘS. Celkem se jedná o částku ve výši 18.500,- Kč (po zaokrouhlení částky 18.499,75 Kč), kterou je žalovaný povinen zaplatit přímo k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Pavla Dejla, LL.M., Ph.D., advokáta AK Kocián, Šolc, Balaščík, se sídlem v Praze 1, Jungmannova 24, do 15 –ti dnů od právní moci rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5, věta první, SŘS, podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, ve spojení s ustanovením § 110 odst. 2, věta první, SŘS, podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. V daném případě však osobě zúčastněné na řízení žádné náklady nad rámec její jinak běžné administrativní činnosti nevznikly, z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti žalovaného.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) SŘS je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod namítání, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Krajský soud v Brně dne 5. srpna 2009

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu